

אמר עזמות...

רבותי, בדיחה מענינא דיומא :
שאלו מאת יהודי גרמני חדש, שבא לארץ
באניה האחרונה :
— "זינד זי געקאמען אויס איבערצייגונג ?"
— "ניין, אויס דו יו ט ש ל א ג ד..."
כלומר :
— האם באת לארץ מתוך חכרה ?
— לא, הוא עונה, באתי מתוך גרמניה...

ואף זו בדיחה נחמדה, כמעט מעשה שהיה :
קבוצת תיירים גרמנים טיילה בזמן האחרון
בלוית מורה־דרך ערבי בדרומה של ירושלים, ולאחר
שעברה לפני הבנין המפואר של אגודת הצעירים
הנוצרים ושמעו ע"ד חג חנוכה־הבית שנערך שם
ברוב פאר והדר, ירדו התיירים בדרך המובילה
לכרכת־איסולטן. והנה עמדו וראו לנגד עיניהם
שלט אנגלי הקבוע שם על המוסד של צערי
בעל־יהויה, ועליו כתובות ר"ת של שב
החברה S. P. C. A.

שאלו התיירים מאת המורה־דרך שלהם באור
רים על השלט הזה, ואולם ה"נאיר" הזה אינו בקי
כנראה בר"ת של האנגלים בארצנו וע"כ הסביר
לשואליו בקצרה :
— This the Y. M. C. A. for the
"Monkeys !"
כלומר : "זהו הי. מ. ק. א. של הבהמות..."

עזמות היקר !

אסיר תודה אהיה לך תורתו אם יואיל לפר-
ם את שורותי אלה בצל סורתו :

הגב'... מורה להתעמלות בבית"ט
"לדוגמא" בת"א, פנתה לתלמידות שב-
מחלקות העליונות בר ר י ש ה להש-
תתף ולעזור בהכנת הנשף, שיערך
בראשון למאוי באופירה מוג-
רבי בת"א.

כשקמה אחת התלמידות ושאלה :
"גברת ! למה יערך נשף זה דוקא ב-1
למאי ? על זה ענתה המורה : "לשם
פרסום וקביעת חג הראשון למאי ככל
חגי ישראל..."
ברצוני לשאל מאת מנהלי החנוך
שע"י הסוכנות היהודית, אם היא מרשה
להסתדרות" לחדר גם לתוך כתלי בית-
הספר העממיים ולהטות את התינוקות
מדרכם הישרה ?

יעקב בן הלוי

אמר עזמות : לא לחינם נקרא ביה"ס הזה
ל"דוגמא", שהרי לקחה לה המורה לדוגמא את
רבנו הו"ט ה, שאף הוא בכבודו ובעצמו
קבע, כידוע, את היום הראשון למאי להיות לחג
לאומי־סוציאליסטי (נאצי בלע"ז) ככל הוגי
שונא יישראלי...

ואי"ה, בקרוב בימינו, נזכה בארצנו לחוג חג
חדש ולומר את ה"יעלה ויבוא" הגדול עם חג
הפערווי מאי הזה..."

הכל אפשר אצלנו, בממשלת השמאל שלנו !
ואם מעט לכם זה, הרי לכם עוד דוגמה ועוד

דוגמתיים — מני אלף :

בגמנסיה "הרצליה" עמד המורה ר. ג. ודרש
בכל תוקף משני התלמידים החשודים בעיניו שהם
חברי הביתר להביא לו תעודת־הכשר מהרבנות
הביתרית, שאין להם חסו־שלום שום שייכות לת-
נועת הבית"ר, רחמנא ליצלן.
גם לביה"ס "גאולה" אשר בת"א באה ב"ה
גאולה שלמה מהביתרים, לאחר שהוציא תלמיד
אחד "נגוע" בביתרות ליום שלם מלמדויו, למען
יראו אחרים וייראו...

אומרים כי בתי הספר הנ"ל החליטו להעמיד
שני נאצים מהפועל על יד השער כדי לבדק את
ציציותיהם של כל התלמידים לפני כניסתם לבית
ה"ס — אם הומויות, או ארומות או
תכלת־בן ?...

הואיל

וכי, אספר לכם מעשה שהיה בעמק,
כפי שמטר לי תלמידי השמאלי דהתם :
באחת מנקודות העמק נגמר בימים
האלה הבנין של מוסד צבורי מקומי ובני המושב
החליטו פה אחד לחוג את חג חנוכה־הבית עם כל
ה"טראסק" וברעש גדול לפירסומא מילתא.
אחד מגרי המושב, חנוני ידוע, ששמע ע"ד
החלטה זו פנה לראש הועד ואמר :

— רצוני היה להזמין לחגיגה זו את ד"ר פרויליך,
שהצטיין בנאומו אחרי "המאורעות" בת"א.
— מה ? ! קרא השני בתמיה — כלום נהפכת
לכיתר"י ? !

— הם ושלום, ענה השני בניחותא, אבל יש
לי בחנותי כמות גדולה של מצפצפות, ומשרקות...

ומכיון

שהוכרנו את העמק, רוצה אני למ-
דת קוצר זמני עכשיו, שהריני ב"ה גם סייפא וגם
ספרא בעתון, לספר בקצרה על הקבלת־פנים המוצי-

לחת שנערכה לחיור־המושבות בכפר־יחזקאל.

בזמן שצריך היה המיניסטר לבקר את כפר-
יחזקאל, היתה התכונה רבה מאד במושב
זה. כל אנשי המקום לבשו בגדי יום־טוב ואחד
הבחורים לבש לכבוד היום חולצה חדשה (לא
חומה חלילה !) הבאה עם רובאשקה אדומה עפ"י
כל דיני הש"ע של רבנו סטאלין. בקיצור, הכל יצאו
הוגג בנעריהם ובוקניהם ואפילו תינוק שבעריסה,
להקביל את פני האורח הגדול, ושני "צופים" נשלחו
אל הכביש הבא מג'נין כדי לבשר את פעמי המי-
ניסטר מרחוק...

והנה... והנה ברגע הנכון, כשעמד כל כפר
יחזקאל על רגליו ומאות עינים נשואות וקבועות
אל הכביש מג'נין, הופיע פתאום הקורפורל היהודי
(שנשלח ביום ההוא מעפולה), כשפניו חורים
כשיר ובקול מגומגם מרוב התרגשות פנה אל
הראש : "המ... מיניסטר לא יבוא... אין לו
זמן !..."

כרעם ביום בהיר כן היו דברי הקורפורל לאנ-
שי המושב, ואולם הראש לא אמר נואש, התאר-
שש ואמר : "אי־אפשר ! מיניסטר אנגלי הבטיח
ולא יקיים ? !... לא יאומן כי יוספר !"

מיד נתן צו לבני עדרו וכלם התישבו אל
השלחן המלא כל טוב, שנערך בבית אחד האכרים
מרב, ישבו וחכו לבואו של המיניסטר אעפ"י
שיתמהמה, לא זזו ממקומם ולא טעמו כלום ולא
בא אכל אל פיהם עד... שהופיע בפתח האולם,
נחשרנא מי ? — לא המיניסטר כי אם שליחה של
הסוכנות אשר הביא בפיו את הבשורה, שמכשרים
רק ע"י גוי, כי המיניסטר מבקש סליחה... Sorry
הוא לא יוכל לבוא מפני חוסר זמן...

ואז — אל תשאלו ! כל החבריא התנמלה על
השלחן כארבת וכחגב (עיין ד"ר אחרוני !) והחלו

ל"פרוס" מיכל המאכלים ומכל אשר יעלה המוליג
ולא הותירו "שריד ופליט" מהשלחן, ואולם, לפני
ברכת־המוון נשמע פתאום קול צלצול הפעמון הג-
דול במושב וכל כפר־יחזקאל קם על רגליו ורץ
החוצה.

מה אירע ? מה קרה ? !

לא כלום : במקום האורחים הגדולים הופיע
מכביש ג'נין העדר של המושב, על פרוי וש-
וריו, פרוטץ ועגלותיו, וראש המושב יצא לקראתם
עם כל עדרו וקבלו אותם בספ"י ואספו את כלם מי
לדיר מי לקרפה, מי לרפת ומי לארווה, והכל על
מקומו בא בשלום...

איך כתוב שם ? — מפי עוללים...

לפני חג הפסח באו יהודים ירושלמיים לבית-
אלפא כדי לקנות חטה למצה שמורת.
ראו הילדים בפעם הראשונה בני־אדם בעלי
פאות וזקן, לבושי כפתנים וקאפילוזשים של קטיפה.
ויצאו כלם אל הרחוב וצעקו זל"ז :

— ילדים ! בואו וראו יהודים באו היום
לכיתת־אלפא !...

ושוב

מכתב הגיע לידי מאת יהודי יקר-
שלמי :
"רבנו ר' עזמות שליט"א !
דאגה בלב איש ישיחנה, ולפני מי אשפך את
שחי ומר לבי אם לא לפני כ' תורתו ? ובכן, המ-
עשה שהיה כך היה : אתמול בא אלי בעלי־הבית
שלי ודרש ממני בכל תוקף לעזוב את הדירה מפני
ה"מוחרם" ומפני שהדיר החדש רוצה להכנס לדי-
רתו החדשה.

— כיצד ? — אמרתי לו — הלא "מוחרם" נר-
חת לעוד חדש ? הו יש פקודה מהממשלה ? !..."

ה' עמך ר' יהודי !

ואולם בעלי־הבית שלי לבש את המצנפת
החרשה ו"צא־צא" יאמר לי, ואם אין...

ועכשיו, טורי ורבי, מה עלי לעשות ? לצאת
כפי גורת בעה"ב אגלהשאר עוד, חדש כפי גורת
המצנפת ? ילמדנו רבנו !

וע"ז ענית ל"יהודי הירושלמי" שלי, שהכתי-
שלה נתנה רשות לכל מועצת עיריה לרחות את
ה"מוחרם" לעוד הודש בקשר עם התיירים וכו', ור'
דיונגוף הזדרז ליהנות מזכות זו לטובת ת"א, ואר-
לם ראגיב שיחי' אומר "יאואשי, יאואשי", כמו
בימים הטובים החם, וד"ל.

כידוע

ביום שהכרין היטלר את החרם הג-
דול על היהודים בגרמניה והנאצים החלו לגרש את
אחינו בהמון ובאכזריות המה, הופיע על שערי
הצירות הספרדיות כברלין שלט גדול ועליו
היה כתוב באותיות מזהירות כי הממשלה הכפר-
דית פותחה ליהודים הגרמנים שעריה לרותה ואר-
מדת להם : ברוכים הבאים !
אכן, זוהי המחלוקת הנצחית שבין "נוסח
אשכנז" ובין "נוסח ספרד"...

וכדי

לסיים בכי טוב, אוסיף אניקדוטה אמי-
תית אחת :
בקרתי בזמן האחרון בבית־חולים יהודי גדול
בעירנו והנה פנה הרופא המנתח לאחת החולות,
שבאה מהמושבות, ושכבה במחלקת הנתוח ואמר :
"מחר נצלם אותך".
שמחה מאד החולה ואמרה לו : "אדוני הדוק-
טור ! אולי אפשר לחכות עוד ימים אחדים ?...
בעלי ובני צריכים לבוא מהמושבה לבקרני ונצטלם
כבר יחד..."